

[Socialministeren.]

Forespørgsler og Spørgsmaal om Fortolkninger har stødt paa adskillige Ting, som man har besluttet sig til at notere op for ved given Lejlighed at stille Ændringsforslag. Det vil ske ved enhver stor og omfattende Reform, navnlig ved et saa stort Værk som dette. Men herudover ser jeg ingen Grund til at foretage sig noget, thi her som paa alle andre Omraader er det Arbejde i Gang, som der altid skal være, nemlig at følge en Lovs praktiske Virkninger og træffe de Foranstaltninger, som de tilstrækkelige Erfaringer i Praksis vil opfordre til. Det vil forhaabentlig ske i Samarbejde med de Partier, som har vedtaget Socialreformen. Jeg kan naturligvis ikke have noget imod, tværtimod, at de Konservative vil stille den Sagkundskab, de raader over, til Raadighed ved dette Arbejde, men det foregaar foreløbig i Folketinget, hvor man ser paa Refusionsordningens Virkninger, for saa vidt man mener, at de kan gøres op allerede nu.

Som Forholdene ligger i Øjeblikket, maa jeg baade af Hensyn til de Konservatives Stilling over for disse store Samfundsproblemer i de sidste Aar, deres Misbrug af denne Lovgivning til rent partipolitiske Formaal og af Hensyn til den ærede Ordførers Stilling ved Fremsættelsen af Forslaget og hans Mangel paa Argumenter, paa Fremstilling af de virkelige Hensigter, for saa vidt angaar Ændringer i Socialreformen, samt endelig af Hensyn til et saadant tids-spildende Udvalgs Unødvendighed vende mig imod, at Lovforslaget ophøjes til Lov. Det forekommer mig ikke at fortjene nogen større Interesse.

Ordføreren for Forslagsstillerne (H. Chr. Petersen): Den højtærede Minister begyndte med at udtale en Beklagelse over, at jeg havde nægtet at deltage i et Møde angaaende Socialreformen i Odense. Det er ganske rigtigt, at jeg har nægtet at deltage. Jeg forstod ikke rigtig, hvad Formaalet med dette Møde var, og udtalte til Indbyderne: vi træffes nok i Landstinget; der er det rette Forum, thi dette er en Landssag og ikke en Sag, som drejer sig om Odense. Det var min Motivering for Afslaget, og den staaer jeg ved.

Det er mærkeligt, at den højtærede Minister stadig taler om, at det ikke drejer sig om Realiteter for dem, der tænker anderledes end den højtærede Minister selv. Jeg maa protestere imod, at Vedtagelsen af det foreliggende Lovforslag skulde betyde, at man vedblev at forhandle saa længe,

til Ministeren var død; det var ham en Trøst, for saa kunde han altsaa dække sig bag Udvalget. Jeg tror nu ikke, det sker saa hurtigt, at den højtærede Minister dør; i hvert Fald er det ikke vor Tanke, at Arbejdet skulde tage saa lang Tid, vi vil naturligvis forcere Arbejdet saa meget, det kan ske.

Den højtærede Minister begyndte med at sige, at vi oprindeligt havde set paa Reformen med Velvilje, og det er rigtigt. Jeg var ikke i Rigsdagen, dengang Arbejdet begyndte, og da, saa vidt jeg har forstaaet af Udtalelser, ikke en Gang Venstre rigtig deltog i Arbejdet; men jeg ved, at vi interesserede os for Reformen, thi en samlet Lov er bedre end en Række splittede Love. Den Anerkendelse skal Loven have. Men der skete saa det, at Lovforslaget ikke kom over i Landstinget før efter Kanslergadeforliget, og da maatte vi kun faa nogle faa Dage til at udtale os og stille de Ændringsforslag, vi ønskede, thi Loven var aldrig blevet ført igennem med de Konservatives Tilslutning i den Form, som den nu har — det ved den højtærede Minister ogsaa. Vi havde mange Betænkeligheder og mente, der var flere Ting, der skulde ændres, men det blev der ikke taget Hensyn til paa Grund af Hastværket.

Det glæder mig naturligvis, at vi kunde hjælpe Ministeren til Ro; han sagde nemlig, at naar dette Forslag blev vedtaget, vilde han faa Ro i lang Tid, hvad han i høj Grad trængte til. Det forstaaer jeg saa godt; efter den Kritik, der har været, maa det være dejligt at faa Ro, og derfor forstaaer jeg ikke, at Ministeren ikke modtager vort Forslag, for saa fik han da Ro i nogle Maaneder.

Der tales om, at dette Forslag er Udryk for Partipolitik. Maa jeg nedlægge en Protest mod denne Udtalelse. Man maa virkelig have Lov til at kritisere noget, som man ikke har været med til at vedtage, uden at det behøver at skyldes Partipolitik; især naar det, der er vedtaget, viser saa mange uheldige Virkninger, som det her er Tilfældet, manglede det blot, at man ikke maatte udtale sig. Men jeg har flere Gange mærket, at den højtærede Minister er meget følsom paa dette Omraade; den højtærede Minister vil nok selv lange en ud en Gang imellem, men der maa ikke gives igen. Naa, det tager vi nu ikke Hensyn til.

Der har, som den højtærede Minister omtalte, baade fra mig og fra andre lydte advarende Røster mod denne Reform, og det er jo rigtigt, at jeg under Budgetbehandlingen spurgte den højtærede Minister, om det ikke var hans Hensigt at gaa